

THEATERKRANT

Laika, Zefiro Torna Hypersenses EEN WARE ODE AAN DE ZINTUIGEN

Javier López Piñón

31 mei 2026

Gezien op 30 mei 2026, O. Festival, Theater Rotterdam

Voor aanvang van de voorstelling *Hypersenses* wordt het publiek onthaald zoals in de eeuwen vóór de Franse Revolutie, toen de bourgeoisie de macht nog niet overgenomen had, en de adel dagenlange banketten kon houden waarbij alle zintuigen verwend werden. De avond ontvouwt zich als een ware ode aan de zintuigen.

Op het podium van de theaterzaal staan rijen tafels opgesteld en aan beide zijden neemt het publiek plaats. Tussen deze rijen strekt zich een brede catwalk uit met aan het begin en eind ervan twee tentjes van witte kralensnoeren. Vanuit deze tentjes komen de verschillende performers van Laika op. Het zijn ook de plekken van waaruit luitist Jurgen De Bruyn en vocalist Maris Pajuste musiceren, leden van het transhistorische muziekensemble Zefiro Torna.

Velerlei zijn de referenties aan historisch materiaal, zowel visueel (Caravaggio, Breughel) als muzikaal: de vierkante schoonheid van de middeleeuwse vroege meerstemmigheid, een intieme Renaissance *air de cour*, en natuurlijk de onovertroffen erotische verleiding van het zeventiende-eeuwse Italiaanse solo madrigaal, veelal hedendaags gekruid opgediend. Smakelijk geserveerde *amuses-oreilles* is misschien de meest passende synesthesische manier van dit te karakteriseren, want niet alleen de oren en ogen worden gestreeld, ook de neus en de smaakpapillen komen aan bod. Op ingenieuze wijze trekken exquisite hapjes voorbij en het publiek wordt gestimuleerd om contact te zoeken met de willekeurige tafelenoot.

Door hun extravagante uitdossingen die het hoofd bedekt laten en de lichamen extreem vervormen, doen de wonderlijke gestalten die op gezette tijden dansant langskomen denken aan de raadselachtige figuren die hier en daar op geïsoleerde plekken in Europa tot het folkloristisch erfgoed horen. Er is geen verhaal, er wordt geen ontwikkeling getoond: er is slechts de tijd die verstrijkt. Misschien wordt hier de ultieme definitie van muziek getoond: muziek als vormgegeven tijd.

Om uit de voorstelling zelf te citeren: 'Verbeelding is alles.' In het midden van de voorstelling wordt een monoloog uitgesproken door een vrouw. Het blijkt de stem te zijn van de vrouw die staat afgebeeld op het beroemde zestiende-eeuwse tapijt met de *dame au licorne*. Zij richt zich tot het publiek om haar lof te spreken over de geuren en geluiden en de schoonheid van de haar omringende flora en fauna, met als centrale figuur de eenhoorn, die 'bestaat omdat hij niet bestaat'.

Deze dame vindt haar modernere pendant in een complexe paaldans van een danseres met tattoos van figuurtjes (fauna en flora), die één voor één steeds kort aangelicht worden met zwavelstokjes. Deze twee ensembles creëren een wereld waar zwavelstokjes het licht leveren zoals de teorbe de muziek tot klinken brengt en een tekst ook gezongen kan worden.

Zo wordt het publiek meegetroond naar een artificieel universum waaruit het verkwikt weer tevoorschijn komt. Een reeks beelden, smaken, melodieën en woorden, rijgen zich aaneen tot een individuele ervaring van de volheid des levens, ongegeneerd uitgestald/ We worden uitgenodigd ons te herinneren dat de zinnen ook positief geprikkeld kunnen worden op een basaal niveau – en hoe bevredigend het kan zijn om een blad basilicum fijn te wrijven en de geur daarvan op te snuiven.

Foto's: Karolina Maruszak

ELDERS

Nog geen andere recensies

We gebruiken cookies om ervoor te zorgen dat onze site zo soepel mogelijk draait. Als je doorgaat met het gebruiken van deze site, gaan we er vanuit dat je ermee instemt.